



Οι Μορλάχου.

Ἄν ὁ γέρον, ὁ μὴ παραιτηθεὶς τῆς ἐξουσίας, ἀποθάνῃ, γίνεται ἐκλογή τοῦ διαδόχου.

Τὰ παίγματα τῶν εἶναι τὰ αὐτὰ τῶν δημοικῶν γρόνων, τὸ στάδιον, τὸ πῆδημα, ὁ δίσκος, ἡ πάλη. Πολλάκις οἱ σταδιοδρόμοι, ἐριπποὶ τρέγοντες ἀπὸ πύργου, πυροβολοὶσι, καὶ σπανίως ἀποτυγχάνουσι νοσήματος, ἢ λίθου ριπτομένου εἰς τὸν αἶρα. Πολλάκις τρέγοντες δρᾶττουσι ἀπὸ τὴν γῆν φεσίην οἴνου, τὴν ἐκκινουσι, καὶ τὴν ἀποθέτουσι εἰς τὴν πρώτην θέσιν πάντοτε σπεύδοντες διὰ τοῦ αὐτοῦ τάχους. Τὸ πολυτιμώτερον κτήμα τῶν εἶναι ἡ ἀνδροῖα, καὶ ἡ δόξα τῶν ἡρώων ἀπαθανατίζεται διὰ τῶν ἄγμάτων. Ἐχὺ καὶ αὐτοὶ τὸν Μάρκον τῶν, τὸν Μάρκον Κραλιβίτις, σύμβολον τῆς φυλῆς τῶν, πρότυπον τοῦ ἑθνικοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν. Ἐζῆτε κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα, καὶ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς πατῆς του. Θίλει ἐξυπνήσει ὅταν ὁ δάκτυλος τοῦ ἁγίου σπάτη τὴν σπάθην ταύτην, ἀπὸ τῆς θήκης τῆς· ὁ Μάρκος τότε θέλει ἀναστηθῆ, ἀναζωογονουμένου τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος τῶν.

Θωμά· τις Τόπτσεβιτ τὸ 1847. ὑπεράσπισε τὸν ἕκτον αὐτοῦ κατὰ συμμορίας ἐξήκοντα Μοντενεγρίων, καὶ φονεύτας τρεῖς, καὶ πληγώτας πολλοὺς, ἔτριψε τοὺς λοιποὺς εἰς φυγὴν τῆ συνδρομῆ δύο μόνον γυναικῶν.

Ἡ μουσικὴ τῶν εἶναι μονότονος καὶ ἀγρία. Παί-

ζουσι τὸ ἀσκαύλιον καὶ μονόχορδον λύραν καλουμένην Γούζλαν, χορεύοντες ἀγροϊκόν τινα, ἀλλ' οὐχὶ ἀχαριν χορόν. Οἱ ποιμένες μεταχειρίζονται τὸν καλαμὸν τοῦ Πανὸς κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἀπὸ τὸν φλοῖον τῆς μελίας κατασκευάζουσι τὸ ἔαρ εἶδος τε σάλπιγγος, ἥτις ἐκπέμπει παραδόξους τόνους, καὶ χρησιμεύει ὡς σύνθημα τῶν εἰς τοὺς βράχους ἐσχορπισμένων.

Τέρπονται καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὰ ἄσματα, ταῦτα δὲ εἶναι ἐρωτικά, γελοῖα, πρὸ πάντων δὲ ἡρωϊκά. Φρίσσουσι ἀκούοντες ἐν κύκλῳ τὸν ψάλλοντα, ἢ γελῶσιν ἢ δακρύουσι· προμοιάζονται οἱ ἄδοντες δι' ἐνὸς ὧχ! ἔπερ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου στίχου, καὶ οἱ τόνοι εἶναι μονότονοι, πλησιάζοντες εἰς τοὺς τόνους τῆς ἀνατολικῆς μουσικῆς, τῆς αἰγυπτίας μάλιστα.

Διατηροῦντες μὲ θρησκευτικὸν σέβας τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν ἐλέγχουσι ὡς ἀθρησκον τὸν θέλοντα νὰ μεταλλάξῃ αὐτήν. Ὅτε οἱ Μορλάχοι ἦσαν ὑποτελεῖς τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας, ἠλεηστῶν τινες νὰ ἐνδύθωσιν ἰταλιστῶν· οἱ Μορλάχοι ἀπέβουον εἰς τὸν Δόγην ἀναφορὰν συντεταγμένην διὰ πτωχοπραδρομικῶν στίχων, τουτέστι δι' ἑκαυτεκαστοῦ ἑλέθου.

Ἡ ἐνδυμασία εἶναι ἀπλή. Αἱ γυναῖκες φέρουσι ὑποκάμισα κεντημένα ὡς τὰ τῶν ἑλληνίδων τῶν κατοικουμένων τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος.